

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Euoptio Episcopo. 215.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

scitè ac venustè comparatum, mendaciūque, tanquam verum callidè exhibens, denudaret. Nunc autem ab ipsis etiā rusticis ipsorum error deprehendi potest.

Apollonio 214.

Eleemosynam à probro & contumelia puram atque immunem esse oportet. Nā qui ei hæc adiungunt, fragranti vnguento cænum admiscunt, atque accipientium animas percutiunt. Quæ enim cum probro porriguntur, etiam si maxima sint, accipientibus minimè iucunda sunt: tametsi alioqui necessitate constricti contumelias tacitè ferāt. Cū autem etiam perexigua sunt, atque cum contumelia præbentur, intolerandam quandam egentium animis tempestatem pariunt. Nam de iis qui non modò nihil largiuntur, sed etiam pauperes conuitiis & maledictis incessunt, ne mentionem quidem facere opus est. Omnem quippe feritatis & crudelitatis immanitatem excefferunt. Eos enim qui ad so, tanquam ad portum, appellant, pessundant, dum nec ea, quorum penuria laborant, suppeditant, & præterea contumelias adiciunt. Quocirca pauperibus leniter & placidè respondere oportet, ac pro viribus præbere, atque eleemosynam, tanquā ingenuam quādam & nobilem virginem, occultare, ac non omnibus eam propalare. Quòd si quis vnde supplicis hominis calamitati solatium afferat, non habeat, pacato ac leui animo ipsi respondeat. En enim: Melior est sermo quàm donum: & vtrumque apud virum gratiosum.

Euoipio Episcopo. 215.

Tu quidem, vulgi fortasse sententiam sequens, grauius eam peccasse dixisti, qui virgini vim attulit, quàm qui eam ad stuprū induxit. Ego verò ipsam rei naturam attendens, sic existimo (etsi enim nouum & insolens esse videbitur quod dicturus sum, tamen, quia verum est, id dicam) eum qui sermonis blanditiis eam illexit, flagi-

κακοψευδήν, καὶ ἐπιτρέχον τὸ ψεύδος ὡς ἀληθές παρεισύσαν ὑπεργλαύσῃ. νυνὲ δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις ἢ πλάνη αὐτῶν εὐφώρατος γέγονεν.

Απολλωνίου. σιδ.

Τὴν ἐλεημοσίην καὶ καθαράν ὑβρείως καὶ ὀνειδούς εἶναι. οἱ γὰρ ὁμοίως ταῦτα μὴ γινώσκοντες, εὐάδει μὴ ὡς διασπορῆ κινῶσι βόρβορον, καὶ τὰς τῶν λαμβανόντων πλῆθεις ψυχὰς. τὰ γὰρ μετ' ὀνειδούς παρεχόμενα καὶ μέγιστα ἢ ἔχ' ἡδίστα τοῖς λαμβάνουσιν, καὶ ἄλλο τι ἂν ἀνάσκη, σιγῇ τέρωσι τὰς ὑβρείς. ὅταν δὲ καὶ ἐλάττω ἢ, καὶ μετ' ὑβρείως παρέχεται, ἀφορητὸν πᾶσι χειμῶνα τὰς ψυχὰς τῶν πενομένων πικρῆται. γὰρ τῶν μὴ τε παρεχόμενα, ἀλλὰ ἔλοιδροῦντων ἔδδ' ἐμνήσθη καὶ. πᾶσιν γὰρ ὑπεβλήθησαν θρησκόδεια ἀρχαῖότητα. τοῖς γὰρ παρὰ αὐτοὺς, ὡς παρὰ λιμνὰ, καταίροντας καταδύσασιν, μὴτε τι ἀναγκάσαι πληροῦτες χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὑβρείως παρὰ αὐτοὺς καὶ ποιητοῦ ὡς ὡς ἀποκρίνασθαι τοῖς δεομένοις, καὶ καὶ δύνανται παρέχειν, κρύπτειν τε ἐλεημοσίην, ὡς ὡς ἐλευθέρων πᾶσι καὶ εὐγενῆ καὶ σόφρονα παρθένοι, καὶ μὴ πᾶσιν αὐτῶν ὁμοιωμένους. εἰ δὲ μὴ ἔχει πᾶσι δι' ὧν ὡς μὴ θησεται τὸν ἱκέτην, ἀποκρίνασθαι αὐτῶ εἰρηνικά ἐν ὡς ὡς ἰδού γὰρ λόγος ὑπερδύμα ὁ γὰρ καὶ ἀμφοτέρω παρὰ αὐτοὺς κεχρημένω.

Εὐοπίου ἑπισκόπου. σιδ.

Αὐτὸς ἐδὲ τῆ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν ἴσως ἐπόμνος χαλεπώτερον ἔφησεν τὸν βιασάμενον παρθένοι τῆ πείσματος. ἐγὼ δ' αὐτῆ τῆ ἀράματος παρὰ αὐτῶν τῆ φύσεως, ἡγούμαι. εἰ γὰρ καὶ παρὰ αὐτῶν εἶναι δοξῆ τὸ λεληθόμην, ἀλλ' ὅμως ἀληθές ἐν λελέξεται, ὅτι ὁ πείσματος τῆ βιασάμενος ἐναγέστερος τυγχάνει.

πύλας. Ἐταῦτα γὰρ ἡ πικρὰ τῆς
 βίας ἀρραλωτέρα ἐστὶ, τῶ πῦρ μὲν
 κολάσας, πῦρ δὲ συγνώμης Σπο-
 λαίνει. ὁ μὲν γὰρ τὸ σῶμα ὑβείσας,
 πῦρ γνάμνι καθαράν διέτηρεν· ὁ δὲ
 πῦρ ψυχῆν περιδιαφείρας, ἕως ἕπι
 πῦρ τῆς σωματικῆς ὑβείν ἐχώρησε καὶ ὁ
 μὲν ἀνεύθιμος, ὁ δὲ ὑπεύθιμος τῆ δικῆ
 πεπύνηκε. τῆς μὲν γὰρ ἡ ὑβείς μετὰ
 τῆ σωματικῆ ἐστὶ· τῆς δὲ καὶ εἰς πῦρ
 ψυχῆν ἀέδραμε· καὶ ἡ μὲν βία οὐδὲν
 Σπολογίαν· ἡ δὲ πικρὰ οὐδὲν ἀπαράτη-
 τον ἔχει πῦρ δικῆν· ἡ μὲν γὰρ καὶ δικῆς
 εἰς ἀνάστασιν δύναται τὸν ὑβείσῃ ἢ
 δὲ τῶ διαφείραται τῆ γνάμνι ἀναπολό-
 γητος ὅσα συνδιαφείρεται καὶ τῆ πι-
 μαρσία· ἡ μὲν γὰρ μέμψας ἔξω, ἡ δὲ
 εἰσω καθίεται, κακίην μὲν ἐλευεται,
 αὐτῆ δὲ μισοῦται δικαίως τῆς μὲν γὰρ
 ἢ ὑβείς, τῆ μὲν σωματικῆς ἢ λατο· τῆς
 δὲ γνάμνις ἔχ ἢ λατο· τῆς δὲ καὶ τὸ
 σῶμα καὶ πῦρ ψυχῆν μεμάρται· εἰ δὲ
 λογισμοὺς οἷα ταῦτα εἶναι ἀνθρωπίνους,
 τὸν νόμον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐρατοῦ ἀνα-
 γωσάμεθα· τί οὐκ οὐκ φισί, εἰάν τις βία-
 σπται παρθέρον ἐν ἐρήμῳ; τὸν μὲν ἀ-
 ποκτείνετε, πῦρ δὲ ἀπειποῖσασθε.
 ἐδόξε γὰρ ἡ νεάνις, καὶ οὐκ ἦν ὁ Σου-
 θῶν· τῆ δ' ἐν πόλει τῆ το παρθένου, καὶ
 μὴ βοήσασθαι, ἀποδοξίτητος ἢ πικρῆς.
 καὶ μάλα εὐκότως ἐν μὲν γὰρ ἐρημίᾳ ὁ
 Σουθῶν οὐκ ἦν· καὶ οὐκ οὐκ τοῦτο ἢ πα-
 ροινηθῆσαι συγνώμης ἄξια εἶναι κέ-
 κριται· ἡ δ' ἐν πόλει τῆ το παρθένου, καὶ
 τῆ σιγῆ συγκαταθεμένη, καὶ μὴ βοή-
 σασθαι, μὴ δὲ χαλέσασθαι τῆς ἀναστῆλαι
 τῆν βίαν δυναμένους, πανάτω εὐκότως
 κατακρίεται· ἔκοιτο παντὶ θένει
 καὶ τῆν γνάμνι καθαράν οὐκ ἀτηρεῖν ἢ
 ἀμύλωτον, μὴ δὲ μετὰ ὀρμῆ, μὴ δὲ συ-
 γκαταθεμένη τοιαύτη μεμάρται, ἵνα
 καὶ, ὁ μὴ γένοιτο, γένοιτο πὶ ποιῆτον,
 ἀπέρανον, ἔχωσι τῆν Σπολογίαν παρὰ
 τῶ ἀδελφῶν κριτῆ, τῶ καὶ τῶς καρ-
 διας ἐμβατεύοντι, καὶ μαρτύρων μὴ
 δεόμεθα.

tiosorem ac sceleratiorem esse. Hic enim
 persuasio vi atrocior est: quod illa plecta-
 tur, hæc veniam consequatur. Nam ille
 violato corpore, mentem puram atque in-
 tegram servauit. Hæc autem corrupta prius
 anima, ita demum ad inferendam corpori
 contumeliam se contulit. Atque ille qui-
 dem à crimine immunem, hic autem pœ-
 næ obnoxiam eam reddidit. Etenim illius
 contumelia non ultra corpus progressa
 est: huius autem, ad animam usque ascen-
 dit. Atque ea quidem, quæ vim perpeffa
 est, excusationem, ea autem quæ stuprum
 sibi persuaderi passa est, pœnam nulla de-
 precatione auertendam habet. Illa enim
 pœnas etiam ab eo, à quo compressa est,
 expetere potest: hæc autem in reprehensio-
 ne est. Atque illa quidem odio, hæc autem
 miserationi optimo iure est. Nam illius cõ-
 tumelia corpus quidem attingit, mentem
 autem minimè attingit: huius autem & cor-
 pus & anima contaminata sunt. Quod si
 rationes humanas hæc esse existimas, hæc
 legē è cælis recitabimus. Quidnam igitur
 ait? Siquis virginē in solitudine compresserit,
 hunc extremo supplicio afficite, eam
 autem seruate: Clamavit enim adolescens
 & non erat, qui succurreret. Ei autem
 quæ in vrbe hoc perpeffa fuerit, nec cla-
 more ediderit, certissima pœna constituta
 est. Idque optimo iure. Nam in deserto lo-
 co, non erat qui opē ferret: ac propterea,
 quæ contumelia affecta est, venia digna ef-
 fe iudicata est. Quæ autem in ciuitate hoc
 pertulit, ac sceleri tacita assensit, nec exi-
 stimauit, atque eorum, qui vim cohibere
 poterant, opem implorauit, morte haud
 iniuria multata est. Quæ cum ita sint, om-
 nibus viribus est ipsis enitendum, vt pu-
 ram mentem, atque ab omni macula &
 spurcicia liberam, ac nullo huiusmodi im-
 petu aut assensu fecedatam & conspurcatā
 seruent: vt si (quod Deus auertat) huiusmo-
 di quicquam acciderit, incolumen apud
 incorruptum iudicem, qui intimos quo-
 que cordis fecessus penetrat, nec testibus
 indiget, excusationem habeant.